

Cal molt de temps perquè torni a sortir a la llum allò que ha estat esborrat. Queden rastres en registres, però no se sap on s'amaguen, quins guardians els custodien ni si aquests guardians consentiran a ensenyar-te'ls. O potser simplement han oblidat que aquests registres existeixen.

N'hi ha prou amb una mica de paciència.

Així, vaig acabar sabent que el 1937 i el 1938 la Dora Bruder i els seus pares ja vivien a l'hotel del boulevard Ornano. Ocupaven una habitació amb cuina al cinquè pis, allà on un balcó de ferro envolta tots dos edificis. Una desena de finestres, en aquell cinquè pis. Dues o tres donen al boulevard i les altres al final de la rue Hermel i, al darrere, a la rue du Simplon.

Aquell dia de maig de 1996 que vaig tornar al barri, els porticons rovellats de les dues primeres finestres del cinquè pis que donaven a la rue du Simplon estaven tancats, i davant d'aquelles finestres, al balcó, hi vaig veure un munt d'objectes de tota mena que semblaven abandonats allà des de feia temps.

Durant els dos o tres anys anteriors a la guerra, la Dora Bruder devia estar matriculada en una de les escoles municipals del barri. Vaig escriure una carta al director de cadascuna per demanar-los si podien buscar el seu nom als registres:

Rue Ferdinand-Flocon, 8.

Rue Hermel, 20.

Rue Championnet, 7.

Rue de Clignancourt, 61.

Em van contestar amablement. Cap d'ells no havia trobat aquell nom a la llista dels alumnes de les classes d'abans de la guerra. Al final el director de l'antiga escola de nenes del número 69 de la rue Championnet em va proposar que anés jo mateix a consultar els registres. Un dia hi aniré. Però dubto. Encara vull conservar l'esperança que el seu nom consti allà. Era l'escola més pròxima al seu domicili.

Vaig trigar quatre anys a descobrir la data exacta del seu naixement: el 25 de febrer de 1926. I em van caldre dos anys més per conèixer el lloc d'aquell naixement: París, dotzè districte. Però soc pacient, jo. Puc esperar hores sota la pluja.

Una tarda de divendres de febrer de 1996 vaig anar a l'ajuntament del dotzè districte, al servei de Registre Civil. L'encarregat d'aquest servei —un noi jove— em va allargar un formulari per emplenar:

Dades del/de la sol·licitant:

Cognom:

Nom:

Adreça:

Sol·licito la còpia íntegra de la partida de naixement de:

Cognom: BRUDER      Nom: DORA

Data de naixement: 25 de febrer de 1926

Marqui l'opció corresponent segons si vostè és:

El/la sol·licitant interessat/ada

El pare o la mare

L'avi o l'àvia

El fill o la filla

El/la cònjuge

El/la representant legal

Té una autorització a més d'un document d'identitat de l'interessat/ada

Si el/la sol·licitant no és cap d'aquestes persones, no se li lliurarà cap còpia de partida de naixement.

Vaig signar el formulari i l'hi vaig tornar. Després de consultar-lo, em va dir que no podia donar-me la còpia de la partida de naixement que demanava perquè no tenia cap parentiu amb aquella persona.

Per un moment vaig pensar que el funcionari era un d'aquells sentinelles de l'oblit encarregats de mantenir un

secret vergonyós i de prohibir a qui el volgués recuperar qualsevol rastre de l'existència d'algú. Però tenia un bon cap. Em va aconsellar que sol·licités una excepció al Palau de Justícia, boulevard du Palais, 2, secció 3a del Registre Civil, 5a planta, escala 5, despatx 501. De dilluns a divendres, de 14 a 15 hores.

Al número 2 del boulevard du Palais, em disposava a travessar el reixat i el pati principal quan un ordenança em va indicar una altra entrada, una mica més avall: la que donava accés a la Sainte-Chapelle. Una cua de turistes esperava, entre les barreres, i vaig voler passar directament al porxo, però un altre ordenança, amb un gest bruscat, em va enviar a fer cua amb els altres.

Al fons d'un vestíbul, el reglament exigia treure's de les butxaques tots els objectes metàl·lics. Jo només portava a sobre unes claus. Les havia de posar en una mena de cinta automàtica i recuperar-les a l'altra banda d'un vidre, però en aquell moment no vaig entendre res de la maniobra. A causa de la meva vacil·lació, un altre ordenança em va renyar una mica. Era un gendarme? Un policia? ¿Calia també que li donés, com a l'entrada d'una presó, els cordons, el cinturó i la cartera?

Vaig travessar un pati, vaig endinsar-me en un passadís i vaig sortir a un vestíbul molt gran per on caminaven homes i dones que portaven a la mà unes carteres negres i vestien, alguns, toga d'advocat. No gosava demanar-los per on s'accedia a l'escala 5.

Un conserge assegut darrere una taula em va indicar l'extrem del vestíbul. I allà vaig entrar en una sala deserta amb

unes finestres voladisses per on s'escolava una llum grisenca. Per més que recorria aquella sala, no trobava l'escala 5. Era víctima d'aquell pànic i d'aquell vertigen que sentim en els malsons, quan no podem arribar a una estació i veiem que l'hora avança i que perdrem el tren.

Ja m'havia passat una aventura semblant, vint anys abans. M'havia assabentat que el pare estava ingressat a l'Hospital de la Pitié-Salpêtrière. No l'havia tornat a veure des de la fi de la meva adolescència. Llavors vaig decidir fer-li una visita d'improvís.

Recordo haver errat durant hores a través de la immensitat d'aquell hospital, buscant-lo. Entrava en edificis molt antics, en sales comunes on hi havia rengleres de llits, preguntava a les infermeres, que em donaven informacions contradictòries. Acabava dubtant de l'existència del pare passant i tornant a passar per davant d'aquella església majestuosa i d'aquells edificis irrealment intacts des del segle XVIII, que em recordaven Manon Lescaut i l'època en què aquell lloc servia de presó per a les noies, amb el nom sinistre d'Hospital General, abans de deportar-les a Louisiana. Vaig recórrer els patis empedrats fins que es va fer de nit. Impossible trobar el pare. Ja no l'he tornat a veure.

Però vaig acabar descobrint l'escala 5. Vaig pujar els pisos. Un seguit de despatxos. Em van indicar el que tenia el número 501. Una dona de cabells curts i aire indiferent em va preguntar què volia.

Amb una veu seca, em va explicar que per obtenir aquella còpia de partida de naixement calia escriure al senyor